

Gebroeders Van Benthum fluitend de ladder op

(Van onze verslaggeefster
Hedwig Zeinstra)

BUSSUM - „Wij gaan nog steeds fluitend naar ons werk. Het heeft ons niet rijk gemaakt, maar we hebben zóveel plezier gehad met zijn tweeën! Altijd zingen, altijd lol. We zullen wel in een diep gat vallen als we straks gestopt zijn.” De gebroeders Van Benthum houden er na 45 jaar glazen wassen en schoonmaken eind dit jaar mee op.

„We vinden het allebei heel jammer, maar we moeten ook aan onze gezondheid denken. Anders hadden we er nog tien jaar aangeplakt”, meldt de jongste broer Laurens, die 63 jaren telt. Zijn broer Piet is bijna zeventig, en heeft al geruime tijd last van zijn longen. Dat maakt hem soms duizelig als hij op de ladder staat, en dan wordt het gevaarlijk. Ze stoppen nu allebei, want „we zijn er samen aan begonnen, werkten altijd met z'n tweeën en dus stoppen we nu ook met z'n tweeën.”

Piet en Laurens van Benthum wonen al jaren in respectievelijk Bussum en Huizen, maar zijn geboren en getogen in Amsterdam. Daar werkten ze begin jaren vijftig beiden als schoonmaker, glazenwasser en schoorsteenveger, hoewel ze tot horlogemaker en elektromonteur waren opgeleid. In 1953 behaalde Piet zijn vergunning en begon een schoonmaakbedrijf in Bussum. Laurens kwam hem drie jaar later helpen en is nooit meer weggegaan. Sinds die tijd zijn de broers onafscheidelijk. „Wij zijn net elkaars schaduw. Waar hij is, ben ik ook, en andersom”, aldus Laurens.

„Vooral in het begin ging het niet van een leien dakje”, vertelt



FOTO: TON KASTERMANS

• „We vinden het allebei heel jammer, maar we moeten ook aan onze gezondheid denken. Anders hadden we er nog tien jaar aangeplakt”.

Piet. „Er was veel concurrentie, en die was niet blij met mij. Ze hebben zelfs een keer de motorpolitie op me afgestuurd omdat ze dachten dat ik geen vergunning had.” In de loop der jaren hebben de gebroeders een eigen klantenkring opgebouwd. „Eigenlijk zijn het geen klanten van ons, maar vrienden. Onder de koffie wordt er heel wat afge-

kletst”, vertelt Laurens lachend. De broers hebben van veel van hun klanten zelfs een huissleutel gekregen. „Het zijn er onderhand al zoveel, we lijken wel cipers.”

Veel klanten vinden het jammer dat de broers ermee stoppen. „Je komt toch nog wel op de koffie straks hè?”, vragen ze dan. En reken maar dat we dat doen”,

verzekert Laurens. Alle klanten zijn trouwens uitgenodigd op de afscheidsreceptie die de broers rond de jaarwisseling willen geven.

De broers vertellen dat zij niet alleen ramen lappen, maar ook andere klusjes doen. Trappenhuizen schoonmaken bijvoorbeeld, of vuilniszakken buiten zetten. „We helpen zelfs wel eens de bed-

den op te maken”, onthullen de broers. Veel gereedschap hebben ze niet nodig bij de uitoefening van hun vak. Een paar ladders en emmers, en echte ouderwetse zemen. „Die worden tegenwoordig door niemand meer gebruikt, maar ze geven wel het beste resultaat!”

Nadelen

Natuurlijk zaten er ook nadelen aan het werk waar de broers zoveel plezier aan hebben beleefd. Piet: „Als het hard waait kun je de ladder niet op. Dat mag niet eens van de wet. Maar de mensen denken dan al gauw dat je gewoon niet zo veel zin hebt. Wat ook vervelend is, zijn mensen die niet willen betalen. Dat gebeurde vroeger nog veleens. Dan was je ook nog de hele zaterdag bezig om je geld op te halen.”

De broers hebben in de loop der jaren veel mooie herinneringen verzameld. Soms ook heel ontroerende, volgens Piet. „Ik kwam altijd bij een oude dame die dement werd. Ze wilde verder niemand binnen laten, zelfs geen dokters. Maar als ik dan kwam moest ik altijd haar hand vast houden. Het ging hoe langer hoe slechter met haar, ze kwam om in haar eigen vuil. Dat doet je wel wat hoor.” Slimme trucjes weten de broers zich ook nog wel te herinneren. „Als we bij een heel deftige familie met een heel deftig huis de ramen moesten doen, liepen we altijd wat extra rondjes om het huis. Zogenaamd om de prijs in te schatten, maar eigenlijk was het voor de burens bedoeld. Als die zagen dat er bij hun burens werd gelapt vonden ze dat zij niet konden achterblijven. Hadden wij er weer een klus bij!”